

Ragnhild Andersen: Det må vække den største forbavselse ikke alene i mit parti, men langt udenfor dets rækker, at det nedsatte udvalg, som enstemmigt anbefaler at vedtage uforandret ministerens lovforslag om den sædvanlige eengangsydelse til rentemodtagerne, lige så enstemmigt anbefaler at forkaste det af kommunisterne fremsatte forslag om en fordoblet eengangsydelse. Uden motivering af nogen art siger de tretten mandlige og fire kvindelige medlemmer af udvalget, at rentemodtagerne under de foreliggende særlige omstændigheder kun kan få det sædvanlige, nu gennem tre vintre ydede, eengangstillæg på 150 kr. til ægtepar og 100 kr. til enlige, ikke en øre mere.

Jeg har studeret den yderst korte og knappe betænkning fra udvalget meget nøje, idet jeg har spejdet efter et eller andet lille lyspunkt. Der kunne f. eks. have stået, at udvalget havde drøftet prisstigningernes ødelæggende virkninger på alders- og invaliderenten, og hvilke foranstaltninger der i den anledning kunne gennemføres, foranstaltninger, som kunne hindre en sænkning af rentemodtagernes i forvejen noksom bekendte meget dårlige levestandard. Det står ikke at læse i betænkningen, det var heller ikke at høre fra udvalgets ærede ordfører, at man i udvalget havde drøftet prisstigningernes ødelæggende virkninger på alders- og invaliderenten. Der står intet at læse om, hvad man da vil gøre, når man blankt afviser at gennemføre kommunisternes forslag. Det må opfattes således, at udvalget end ikke har drøftet den vanskelige situation, som de ekstraordinære prisstigninger har bragt de 300 000 rentemodtagere i, først og fremmest dem, der kun har renten at leve af.

Kommunisternes forslag, der går ud på at give det dobbelte i eengangstillæg af det, ministeren foreslår, altså en eengangsydelse på 300 kr. til ægtepar, 200 kr. til enlige, i stedet for de af ministeren foreslåede 150 kr. til ægtepar og 100 kr. til enlige, har sandelig ellers ikke mistet sin store aktualitet og sin store berettigelse. Tværtimod, siden de to lovforslag var til første behandling her for ca. 10 dage siden, er priserne yderligere gået i vejret. Først steg mælken og fløden, efter at smørprisen var steget, efter at indsamlingerne af bidrag til oktoberpristallet var foretaget. Dernæst ser det ud

til, at vi foruden disse stigninger i den nærmeste tid vil blive stillet overfor en stigning af flæskepriserne. En sådan stigning vil uvilkårlig betyde en stigning i pålægspri- serne og vil ydermere have tendens til at drage kødpriserne med opad. Fra rentemodtagerne og fra alle almindelige mennesker og alle småkårsfolk, ja, fra alle dem, der ikke bogstavelig talt sidder på flæsken, lyder der da også et stadig stærkere råb om indgreb mod de store prisstigninger på madvarer.

Prisstigningerne undergraver økonomien i de hjem, der er vanskeligst stillet, og det gælder i første række de titusinder af ældre, som kun har renten at leve af, og de invaliderentemodtagere, som er i samme situation. Ingen vil derfor kunne bestride, at situationen for de dårligst stillede er blevet værre, siden vi behandlede de to lovforslag her i tinget for 10 dage siden. Dertil kommer, at der indtil nu intet indgreb er blevet foretaget af regeringen for at standse prisstigningerne og tvinge priserne ned i et rimeligt og forsvarligt leje.

Jeg ønsker derfor her i dag svar på, med hvilken motivering regeringen og de fire partier afviser at give rentemodtagerne fordoblet eengangstillæg. Hvad vil de stille i stedet for? Det kan ikke være, fordi man har i sinde at gennemføre folkepensioneringen. Aviserne kan i dag meddele, at det socialdemokratiske-radikale fællesforslag ikke vil blive søgt gennemført af regeringen i denne vinter. Man vil ikke engang søge det gennemført til ikrafttrædelse den 1. april 1956, men først til foråret 1957. Hvordan mener man så rentemodtagerne skal komme igennem den nærmeste tid? Hvad foreslår de fire partier, som anbefaler at forkaste kommunisternes forslag? Hvad vil man i stedet? Også socialministeren må dog indrømme, at den ydelse på 150 kr. til ægtepar og 100 kr. til enlige, som første gang blev gennemført i 1953, ikke i dag har den samme værdi, som den havde dengang. Kan en regering og et folketing da være så hjerteløse, at de slet intet vil foretage sig for på en eller anden måde at komme rentemodtagerne til hjælp? De afviser kommunisternes forslag om fordoblet eengangsydelse, og de afviser kvartårlig regulering; det skete forleden dag, da jeg rejste spørgsmålet under første behandling.